



תת"ע 4720/06/13 - מדינת ישראל נגד בשותי זאהר

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

28 יוני 2016

תת"ע 4720-06-13 מדינת ישראל נ'
בשותי זאהר

בפני כב' השופט יעקב בכר, שופט בכיר

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

בשותי זאהר

הנאשם

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו ביום 09/06/13 בשעה 13:25, נהג בקלות ראש בכך שנהג ברכבו כאשר על שתי ברכיו ישבו תינוקות, וזאת בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה, {נוסח חדש} (להלן: "הפקודה").

2. הסניגור המלומד טען כי במקרה דנן יש לבטל את כתב האישום בשל טענת סיכון כפול, זאת מאחר ובאותו מעמד הנ"ל, קיבל הנאשם דו"ח שעניינו אי קישרת ילד בכיסא בטיחות, שילם את הדו"ח והנסיבות המפורטות בדו"ח ברירת המשפט זהות לחלוטין לנסיבות המפורטות בו בהזמנה לדין. מנגד, טען ב"כ המאשימה כי יש לדחות את טענת הסיכון הכפול מאחר והדו"ח שניתן לנאשם ושולם על ידו, שונה בעובדותיו מעובדות כתב האישום שהוגש כנגדו לעיל.

3. דין והכרעה:

על פי טענת סיכון כפול לעיל, טוען בעצם הנאשם כי עמד בפני הסיכון להרשעה בשל אותו מעשה אך לא הורשע או זוכה אלא בוטל הדין. דהיינו, אי הרשעה או זיכוי בעבירה של אי קישרת ילדו בחגורת בטיחות הינה סוג של עמידה באותו סיכון כפול, ומשכך, אין להעמידו לדין כעת בגין העבירה הנ"ל נשוא כתב האישום, אשר יסודותיה העובדתיים זהים לאלו שבגינם עמד הנאשם קודם לכן בפני הסיכון להרשעה, אך לא הורשע ולא זוכה מאחר ושילם את הדו"ח.

לעניות דעתי של ביהמ"ש, דינה של טענת סיכון כפול במקרה זה, דינה להידחות. שכן, הרי עוד בהלכת נכט (ע"פ 132/57 בנימין נכט נגד היועץ המשפטי פדי' י"א 44) קבע ביהמ"ש העליון כי אין המדובר בסיכון כפול כאשר לא מדובר באותו מעשה, וכי יש לפרש את המונח "מעשה" ככזה הכולל את כל אותם היסודות העובדתיים המהווים את העבירה.



במקרה דנן, שתי העבירות המיוחסות לנאשם, קרי נהיגה הטומנת בחובה הסעת ילד שאינו חגור בחגורת בטיחות למושב על פי הדו"ח, ונהיגה הטומנת בחובה קלות ראש כאשר על שתי ברכיו ישבו תינוקות על פי כתב האישום, מנו רכיב אחד "זהה" והוא רכיב "הנהיגה".

ברם, לצידו של רכיב זה, נמנה גם רכיב "זר" והוא הסעת ילד שאינו חגור בחגורת בטיחות למושב בעבירה הראשונה -, והושבת תינוקות על שתי ברכיו בעבירה השניה. ולכן, אין זהות בין העבירות שהרי נהיגה + הסעת ילד שאינו חגור כנדרש, לא שווה לנהיגה + הושבת תינוקות על ברכיו. דהיינו, יסודות העבירה של נהיגה תוך הסעת ילד לא חגור לא זהים ליסודות העבירה של נהיגה תוך הושבת תינוקות על הברכיים.

מה שמשותף למקרים שציין ביהמ"ש לעיל הוא הנהיגה, אולם הנהיגה כשלעצמה אינה עבירה, לנהיגה נתווספו אלמנטים שונים, כאשר בעוד שבדו"ח ששולם נתווסף אלמנט הסעת ילד שאינו קשור לחגורת הבטיחות, בכתב האישום שבפני נתווסף אלמנט של הושבת תינוקות על הברכיים. לפיכך, אני סבור שאין בכתב האישום שבפני את כל היסודות העובדתיים שהיו בדו"ח אותו שילם הנאשם, ועל כן, בנסיבות האמורות אינני מקבל את טענת הסניגור המלומד כי עומדת לנאשם טענת ההגנה של "סיכון כפול".

4. לעניין העבירה המיוחסת לנאשם בכתב האישום עצמו, ניחן כי גרסת המאשימה הינה רציפה ועקבית כאשר בהתאם לדו"ח המפורט שמילאו, העידו השוטרים כי הבחינו הם בנאשם לפני שהגיע אל שטח החניה מבצע פניית פרסה כאשר שני ילדיו על ברכיו, ויותר מכך, העידו הם כי היו במקביל לרכבו של הנאשם דהיינו היו ממוקמים בעמדה המאפשרת להם להבחין באופן בהיר במתרחש בתוך רכבו של הנאשם.

לאור האמור, מוטלת גרסתו של הנאשם לפיה נפגש עם הילדים רק לאחר שהגיע אל שטח החניה ועצר את רכבו, כאשר אשתו, אשר לטענתו שהתה עם הילדים כאשר פגש אותם והייתה יכולה לשפוך אור על האירוע, לא הגיעה להעיד. זאת ועוד, ולעניות דעת ביהמ"ש, גרסת בן דודו של הנאשם כפי שהובאה בעדותו, ואשר תומכת בגרסת הנאשם, הינה בעלת משקל נמוך, שכן בן דודו של הנאשם פגש בנאשם ברכבו רק כשזה הגיע לכאורה לאסוף אותו מאזור החניה חרף העובדה כי העבירה בוצעה בטרם הגעתו של הנאשם לאזור החניה, כך על פי גרסת המאשימה העקבית, ולא פחות מכך, בן דודו של הנאשם אינו אובייקטיבי ביחס לתוצאות הדיון בו הנאשם הוא כאמור בן דודו.

5. לאור כל האמור לעיל, עולה כי המאשימה עמדה במידת ההוכחה הנדרשת במשפט הפלילי והוכיחה מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום.

לפיכך, הריני מרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

6. קובע לטיעונים לעונש ליום 13/9/16, שעה 12.00.



המזכירות תמציא העתק לצדדים.

ניתנה היום כ"ב סיוון תשע"ו, 28/06/2016 בהעדר הצדדים.

יעקב בכר , שופט בכיר

הוקלד על ידי לילך וקנין